

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 98: Phục Tâm Bồ Đề

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 007)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Phục Tâm Bồ Đề.】

Trong *Kinh Kim Cang* có câu: “*Vân hà hàng phục kỳ tâm*” (Làm sao để hàng phục tâm này?), cái tâm đó thật sự đã được hàng phục rồi. Từ đó có thể biết, ở giai đoạn “Phát Tâm Bồ Đề” thì vẫn chưa phục được vọng niệm, đôi khi vọng niệm vẫn còn khởi hiện hành. Tuy nói là chưa phục được, nhưng chư vị phải biết rằng, chúng ta không thể nào so sánh với họ được.

Chúng ta hãy lấy một ví dụ dễ hiểu nhất, đó là việc niệm Phật. Niệm một cây hương. Thông thường ở Niệm Phật Đường dùng “hương dài” để tính đơn vị thời gian, một cây hương dài đại khái bằng một tiếng rưỡi đồng hồ hiện nay. Trong một tiếng rưỡi niệm Phật đó, quý vị khởi lên bao nhiêu vọng tưởng? Người mới bước chân vào Niệm Phật Đường thì e rằng vọng tưởng nhiều đến mức đếm không xuể. Nhưng đối với người niệm Phật đã có công phu, thì trong suốt thời gian một cây hương chỉ khởi lên ba hoặc năm vọng tưởng, họ biết rõ ràng tường tận. Đó là chỗ không giống nhau. Tình trạng này thuộc về “Phát Tâm Bồ Đề”, vẫn chưa phục được phiền não.

“Phục Tâm” nghĩa là một vọng tưởng cũng không còn. Tuy nhiên, phiền não vọng niệm này vẫn chưa đoạn dứt, chỉ là họ dùng định công để chế phục nó lại, khiến nó không khởi tác dụng, đây gọi là Phục Tâm. “Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng”, ba mươi địa vị này, cả ba mươi địa vị đều gọi là Phục Tâm Bồ Đề, đều là đang hàng phục tâm, tức là mức độ hàng phục có sự khác biệt. Có người phục được rất sâu, có người phục còn cạn, sự hàng phục có cạn sâu không đồng, nên chia thành ba mươi giai cấp, chia làm ba mươi bậc. Ba mươi bậc này thấy đều là phục tâm, là phục phiền não chứ chưa đoạn.

Chúng ta nói thật lòng, về việc đoạn phiền não, thực tế xin thưa với chư vị, phiền não không thể đoạn được, phiền não làm sao mà đoạn! Vì sao vậy? Phiền não cũng là Diệu Dụng của Tánh Đức, nếu đoạn phiền não thì Tự Tánh chẳng phải cũng bị đoạn mất rồi sao? Làm gì có đạo lý này!

Cho nên, nói “đoạn phiền não” chỉ là lời tỷ dụ mà thôi, kỳ thực là phiền não không còn nữa, nó đã biến đổi rồi. Nhà Phật gọi là “Chuyển phiền não”, chuyển biến nó đi. Sau khi chuyển biến thì nó không còn là phiền não nữa, xem như phiền não đã mất, phiền não đã đoạn rồi. Kỳ thực là nó đã chuyển biến, biến thành cái gì? Biến thành Bồ Đề.

Cho nên hiện tại quý vị phiền não nhiều, đừng sợ! Phiền não càng nhiều, tương lai khi chuyển biến một cái thì Bồ Đề của quý vị sẽ rất nhiều, sợ cái gì chứ! Không sợ!

Tôi lấy một ví dụ cho quý vị dễ hiểu. Ví như kẻ chuyên nghề trộm cướp, thủ đoạn của hắn rất cao minh, mách lới trộm cắp hắn biết rất nhiều, tạo một thân đầy tội nghiệp. Giả sử hắn giác ngộ, quay đầu lại, biết rằng trước đây mình tạo một thân đầy tội nghiệp là không tốt, những việc đã làm đều là tổn hại người khác; nay hắn quay đầu, hắn chuyển sang làm cảnh sát chuyên đi bắt trộm. Bản lĩnh của hắn rất cao cường, ngón nghề của bọn trộm cắp hắn đều biết tường tận, vậy thì hắn không còn là kẻ trộm nữa, hắn biến thành cảnh sát, bảo vệ bá tánh. “Chuyển phiền não thành Bồ Đề” chính là ý nghĩa này. Cho nên khi vừa chuyển đổi trở lại, liền có vô lượng công đức, thật đúng là tự độ độ tha. Đó là Chuyển chứ không phải là Đoạn.